

Sygn. akt: I C 521/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bogusława Olszewska - Wojgienica
Protokolant:	p. o. sekretarz sądowy Monika Kamieniecka

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2021 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa I. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądzić od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powódki I. B. kwotę 27 700 zł (dwadzieścia siedem tysięcy siedemset złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28.03.2020r. do dnia zapłaty.
2. Zasądzić od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powódki I. B. kwotę 3 600 zł (trzy tysiące sześćset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.
3. Oddala powództwo w pozostałej części.
4. Nakazuje pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sadu Rejonowego (...) kwotę 1 621,16 zł (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia jeden złotych 16/100) tytułem opłaty sądowej i poniesionych wydatków.

SSR Bogusława Olszewska - Wojgienica

Sygn. akt I C 521/20

UZASADNIENIE

Powódka I. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 47700 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28.03.2020 r. do dnia zapłaty. Powódka wniosła także o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Powódka I. B. wniosła także o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, jakiemu uległa powódka w dniu 23.06.2019 r. W uzasadnieniu pozwu powódka przedstawiła, że 23 czerwca 2019 r. w godzinach popołudniowych, w miejscowości W., gm. R. doszło do zdarzenia drogowego. Kierujący motorowerem marki K. o nr rej (...) J. B. (1) podczas wykonywania manewru skrętu w lewo na skrzyżowaniu, został uderzony przez poruszający się nieprawidłowo pojazd marki B. o nr rej. (...), prowadzony przez K. T.. W wyniku tego zdarzenia pasażerkę motocykla, którą była powódka I. B., przewieziono na Oddział Urazowo-Ortopedyczny

Szpitala w G., gdzie przeprowadzone badanie RTG wykazało obrażenia ciała w postaci złamania obu gałęzi lewej kości łonowej. W chwili zdarzenia sprawca wypadku posiadał wykupioną polisę ubezpieczeniową OC u pozwanego (...) S.A. w W.. Powódka podała, że w przedmiotowej sprawie toczy się przed Sądem Rejonowym przeciwko sprawcy wypadku postępowanie karne pod sygn. akt II K 620/19. Powódka przedstawiła, że obrażenia ciała u powódki należy zakwalifikować jako naruszenie czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia powyżej 7 dni i brak jest przesłanek, aby J. B. (1) lub I. B. w jakikolwiek sposób przyczynili się do zdarzenia. Powódka w trakcie leczenia odczuwała silny ból, co wiązało się z koniecznością przyjmowania leków przeciwbólowych, a jej sprawność ruchowa została znacznie ograniczona, musiała korzystać z pomocy osób trzecich, nie była w stanie funkcjonować samodzielnie. Wskazała, że bardzo przeżyła wypadek, bowiem przed wypadkiem była sprawna fizycznie, wpłynęło to na obniżenie jej samooceny i zaburzenia adaptacyjne. Pozwany, któremu pismem z dnia 5.02.2020 r. zgłoszono szkodę, decyzją z dnia 27.03.2020 r. wypłacił powódce tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 2300 zł oraz kwotę 224,01 zł tytułem kosztów leczenia. Powódka nie zgodziła się z decyzją pozwanego, lecz pozwany decyzją z dnia 20.04.2020 r. odmówił powódce wypłaty zareklamowanego świadczenia.

(pozew- k.3-7 akt)

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa. W odpowiedzi na pozew wskazał, że wypłacona kwota zadośćuczynienia kompensuje szkody doznane przez powódkę i jest adekwatna do rzeczywistych rozmiarów poniesionej przez nią krzywdy, a dalej idące roszczenia nie zasługują na uwzględnienie. Pozwany podkreślił, że wskutek wypadku powódka doznała 2 % trwałego uszczerbku na zdrowiu i w ocenie pozwanego powódka wyolbrzymia skutki wypadku i rozmiar doznanej krzywdy. Pozwany podkreślił, że jako ubezpieczyciel odpowiada jedynie w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku, a przyznane zadośćuczynienie musi być utrzymane w rozsądnych granicach określonych przez aktualne warunki i stopę życiową społeczeństwa.

(odpowiedź na pozew- k.25-26 akt)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 czerwca 2019 r., w godzinach popołudniowych, w miejscowości W., gm. R. doszło do zdarzenia drogowego. Kierujący motorowerem marki K. o nr rej (...) J. B. (1)- mąż powódki, podczas wykonywania manewru skrętu w lewo na skrzyżowaniu, został uderzony przez poruszający się nieprawidłowo pojazd marki B. o nr rej. (...), prowadzony przez K. T.. W wyniku tego zdarzenia pasażerkę motocykla, którą była powódka I. B., przewieziono na Oddział Urazowo-Ortopedyczny Szpitala w G., gdzie przeprowadzone badanie RTG, które wykazało obrażenia ciała w postaci złamania obu gałęzi lewej kości łonowej.

(bezsporne, dowód: karta informacyjna-k.48 akt, wynik RTG-k.49 akt, historia choroby- k.50-51 akt, zeznania świadka J. B. (1)- k.40 akt, wyjaśnienia powódki- k.40v-41 akt)

W chwili zdarzenia sprawca wypadku posiadał wykupioną polisę ubezpieczeniową OC u pozwanego (...) S.A. w W.. W przedmiotowej sprawie toczy się przed Sądem Rejonowym przeciwko sprawcy wypadku postępowanie karne pod sygn. akt II K 620/19.

(bezsporne)

Po opuszczeniu szpitala (...) nie była w stanie przez okres około dwóch miesięcy samodzielnie się poruszać, wymagała pomocy osób trzecich przy wszystkich czynnościach dnia codziennego. To jej mąż-J. B. (1) sprawował bezpośrednią opiekę nad powódką, biorąc z tego powodu urlop w swoim miejscu pracy. Pomoc świadczyła też potem córka powódki. Pod koniec sierpnia 2019 r. powódka zaczęła się poruszać za pomocą chodzika. I. B. w trakcie leczenia odczuwała silny ból, co wiązało się z koniecznością przyjmowania leków. Powódka bardzo przeżyła wypadek, bowiem przed wypadkiem była sprawna fizycznie, wpłynęło to na obniżenie jej samooceny i wywołało zaburzenia adaptacyjne. Przed wypadkiem powódka była sprawna fizycznie, uprawiała ogródek, była osobą aktywną fizycznie. Po wypadku korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych. Powódka wskutek wypadku doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5 %. Na dzień

wyrokovania w przedmiotowej sprawie leczenie powódki zostało zakończone. Zgodnie z opinią biegłego nie wystąpią w przyszłości kłopoty ze zdrowiem u powódki mające związek z wypadkiem z dnia 23 czerwca 2019 r.

(wyjaśnienia powódki-k.40v-41, zeznania świadka J. B. (2)- k.40 akt, opinia biegłego sądowego A. M.- k.73-77 akt)

Pismem z dnia 5.02.2020 r. powódka I. B. zgłosiła szkodę osobową pozwanemu, żądając zadośćuczynienia w kwocie 50 000 złotych. Pozwany decyzją z dnia 27.03.2020 r. przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 2300 zł oraz kwotę 224,01 zł tytułem kosztów leczenia. Powódka nie zgodziła się z decyzją pozwanego, składając w dniu 07.04.2020 r. reklamację, lecz pozwany decyzją z dnia 20.04.2020 r. odmówił powódce wypłaty zareklamowanego świadczenia.

(dowód: zgłoszenie szkody- k.9-10 akt, decyzja pozwanego z 27.03.2020 r.- k.11 akt, reklamacja powódki- k.12-13 akt, decyzja pozwanego 20.04.2020 r.- k.14 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd poczynił na podstawie zebranego materiału dowodowego, zwłaszcza sporządzonej w sprawie opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii oraz zeznań zawnioskowanego świadka, wyjaśnień powódki dokumentacji medycznej oraz dokumentacji obejmującej przeprowadzone postępowanie likwidacyjne i zaświadczeń lekarskich.

Zgromadzonym dowodom nie sposób odmówić wiarygodności. W szczególności Sąd podzielił w całości opinię biegłego ,które jest kompletna i sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę specjalną, doświadczenie zawodowe i kwalifikacje. Strony nie kwestionowały opinii biegłego. W tym stanie rzeczy jej ustalenia Sąd poczytuje za własne jako niebudzące wątpliwości.

Istota sprawy sprowadzała się w części dotyczącej żądanego zadośćuczynienia do ustalenia wysokości zadośćuczynienia należnego powódce na podstawie art. 445 § 1 k.c. Pozwana uznała bowiem swą odpowiedzialność za szkodę w oparciu o przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 473 ze zm.), tak w toku postępowania likwidacyjnego, jak i w niniejszym postępowaniu. Sąd nie podzielił jednak stanowiska pozwanego jakoby wypłacona przez niego tytułem zadośćuczynienia kwota 2300 zł kompensowała krzywdę powódki.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 k.c. należy do uznania Sądu, który jednak nie dokonuje dowolnej oceny, a bierze pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych sprawy. W piśmiennictwie, jak i w judykaturze zgodnie przyjmuje się, iż suma przyznana tytułem zadośćuczynienia powinna stanowić ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej, tj. doznanych cierpień psychicznych i fizycznych (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNC 1974/9/145, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005/2/40). Wysokość zadośćuczynienia winna być zatem uzależniona od stopnia cierpień psychicznych i fizycznych, ich intensywności, czasu trwania oraz indywidualnej sytuacji poszkodowanego, przy czym okoliczności te powinny być brane pod rozwagę sądu przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. Kwota winna być dla poszkodowanego odczuwalna i przynosić mu równowagę emocjonalną, zachwianą przez doznane cierpienia. Jednocześnie zadośćuczynienie powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

W przedmiotowym postępowaniu ustalając stopień cierpień psychicznych i fizycznych powódki Sąd miał na uwadze zakres doznanych przez nią obrażeń ciała, także w kontekście dolegliwości odczuwanych wskutek wypadku, ich intensywności, czasu trwania, oraz konsekwencji wypadku w dotychczasowym życiu powódki. W oparciu o powyższe Sąd uznał, iż kwota wypłacona przez pozwaną tytułem zadośćuczynienia w toku postępowania likwidacyjnego w żadnym razie nie rekompensuje doznanej przez powódkę krzywdy. Nie budzi wątpliwości, że uszkodzenia ciała

doznane w wyniku wypadku negatywnie wpłynęły na aktywność powódki w życiu osobistym i zawodowym. Powódka doznała obrażenia ciała w postaci złamania obu gałęzi lewej kości łonowej.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału – tj. zeznań świadka J. B. (2) i wyjaśnień strony powodowej – powódka bezpośrednio po zdarzeniu nie mogła wykonywać dotychczasowych obowiązków i prowadzić takiego trybu życia, jakie było jej udziałem przed wypadkiem. Była unieruchomiona przez okres dwumiesięczny, odczuwała dotkliwe, utrzymujące się przez długi okres dolegliwości bólowe, musiała też w okresie unieruchomienia bezwzględnie korzystać z pomocy osób trzecich, będąc uzależniona od pomocy swojego męża. Wskutek wypadku doznała 5-cio procentowego trwałego uszczerbku na zdrowiu. Niewątpliwie wskazane okoliczności wpłynęły także na stan psychiczny powódki i wywołały w tym zakresie cierpienia psychiczne, które także winny podlegać odpowiedniej rekompensacie. Dolegliwości bólowe, których powódka doznała wskutek wypadku były nasilone i trwały przez okres co najmniej 8 tygodni. Proces rekonwalescencji u powódki trwał dłużej, pozostawiając trwale ślady na zdrowiu fizycznym i psychicznym powódki.

Sąd za adekwatną do rozmiaru krzywdy, kwotę zadośćuczynienia uznał kwotę 30 000 złotych, a nie kwotę 50 000 zł, której żądała powódka. Uwzględniając wypłaconą już przez pozwanego kwotę - różnicę zasądzono w pkt.1 wyroku, oddalając żądanie o zadośćuczynienie w pozostałej części, o czym orzeczono w pkt. 3 wyroku. Zasądzone zadośćuczynienie jest sumą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Jest bowiem adekwatne do rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy, stanowi odczuwalną ekonomicznie wartość, nie prowadząc jednocześnie do bezpodstawnego wzbogacenia strony powodowej kosztem strony pozwanej.

W pkt. 3 wyroku oddalono również powództwo, w części dotyczącej żądania powódki ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, jakiemu uległa powódka w dniu 23.06.2019 r. Powódka nie dowiodła, aby istniały podstawy do takich ustaleń. Zgodnie z opinią biegłego sądowego A. M. proces leczenia powódki został zakończony, rokowania co do zdrowia powódki są pomyślne. W ocenie biegłego w przyszłości nie wystąpią skutki wypadku, w którym powódka uczestniczyła. Opinii tej nie kwestionowała żadna ze stron postępowania.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.p.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W dniu 28 marca 2020 r. pozwany dysponował dowodami dotyczącymi zdarzenia i szkody zgromadzonymi w toku postępowania likwidacyjnego i wydał stosowną decyzję, zatem zasadnym było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia od dnia 28 marca 2020 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu na rzecz powódki Sąd w pkt.2 wyroku orzekł na podstawie art. 98 kodeksu postępowania cywilnego, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki poniesione przez powódkę koszty procesu, na które składały się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3,600 zł, bowiem określenie należnej powodowi sumy zależało od oceny Sądu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 785 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (kasy Sądu Rejonowego w (...)) kwotę 1621,16 zł tytułem nieuiszczonych kosztów wynagrodzenia biegłego i opłaty sądowej stosunkowo do części, w której pozwany uległ.

SSR Bogusława Olszewska-Wojgienica